

„Cel spânzurat este un blestem al lui Dumnezeu” – Autor necunoscut

Versete călăuzitoare: Deuteronomul 21.22,23

Deuteronomul 21.22,23: Iar dacă va face cineva un păcat judecat de moarte și va fi omorât și-l vei spânzura pe lemn, trupul lui să nu rămână toată noaptea pe lemn, ci să-l înmormântezi chiar în acea zi; pentru că cel spânzurat este un blestem al lui Dumnezeu; și să nu întinezi țara ta pe care ți-o dă de moștenire Domnul Dumnezeuul tău.

Faptul că această rânduială ciudată a lui Dumnezeu se referea la Hristos și moartea Sa pe cruce ar putea părea la început dur și incredibil pentru cineva care nu este instruit în Scriptură. Dar nu lipsesc motivele care să confirme această afirmație, care sunt luate în parte din caracterul Legii și în parte din explicația dată de Duhul Sfânt în altă parte. În primul rând, această rânduială în sine este de o asemenea natură încât, dacă referirea la Hristos este îndepărtată din ea, nu poate avea niciun temei rezonabil. ... Prima circumstanță este aceasta: un spânzurat, se spune, este un blestem al lui Dumnezeu.

De ce se spune aceasta doar despre un spânzurat? De ce un om care este lapidat (omorât cu pietre), decapitat sau ars pentru fapta sa rea nu este și el un blestem al lui Dumnezeu? Doar un spânzurat are nenorocirea de a fi un blestem al lui Dumnezeu? ... Și ce este cu tâlharul care s-a căit, care a atârnat pe cruce alături de Hristos și care, prin urmare, era și el un blestem al lui Dumnezeu, dar căruia i s-a deschis totuși paradisul prin Isus Hristos, în care nu poate intra nimic dat spre nimicire sau blestemat?

Dacă această sentință gravă a lui Dumnezeu este corectă și trebuie să-și păstreze întreaga autoritate, atunci un astfel de spânzurat trebuie privit ca imaginea unui alt Om, care într-o zi va atârna pe lemn și va purta povara blestemului divin. Căci la această rânduială a lui Dumnezeu trebuie să privim parțial înapoi, spre Paradis, și parțial înainte, spre Muntele Golgota. Primul păcat al primilor noștri părinți a fost comis la un copac sau la un lemn, al cărui fruct interzis l-au savurat cu o încălcare evidentă a poruncii divine. Acest prim păcat, comis de primul Adam la lemn, a adus blestemul lui Dumnezeu asupra întregii sale rase, iar acest păcat, împreună cu toate celelalte care au urmat, nu a putut fi împăcat, acest blestem nu a putut fi anulat, până când Isus Hristos, ca celălalt Adam, a fost atârnat pe un lemn și a devenit blestem al lui Dumnezeu. În Psalmul 88, El este prezentat ca vorbind sub sentimentul acestui blestem.

Ori de câte ori israeliții vedeau pe unul dintre frații lor atârnat de un lemn, trebuiau să-și amintească faptul că blestemul, care a venit în lume prin păcat și a fost revelat prin Lege, nu fusese încă înlăturat. Dar, mai presus de toate, un astfel de făcător de rele era numit blestem al lui Dumnezeu pentru că, prin atârnarea lui pe lemn, el Îl prezenta și Îl înfățișa pe Cel care a purtat păcatul și blestemul în trupul Său pe lemn (1 Petru 2.24) și care trebuia să atârne acolo ca exemplu al dreptății punitive (= care pedepsește) a lui Dumnezeu înaintea ochilor întregii lumi. Acesta este primul fapt demn de luat în considerare în această rânduială divină; nu trebuie să ne oprim la un israelit spânzurat, ci să-l vedem ca imagine a lui Isus răstignit.

Cealaltă situație este că pământul Canaanului era pângărit, dacă un spânzurat rămânea agățat în copac peste noapte, așa cum era declarat curat dacă spânzuratul era dat jos și îngropat înainte de apusul soarelui. Căci se spune în versetul 23: „trupul lui să nu rămână toată noaptea pe lemn, ci

să-l înmormântezi chiar în acea zi; ... și să nu întinezi țara ta pe care ți-o dă de moștenire Domnul Dumnezeul tău.”

Dar cum poate fi pângărită o țară întreagă prin faptul că un spânzurat rămâne atârnat de lemn toată noaptea? Mai degrabă ne-am fi gândit că pământul ar fi pângărit dacă o astfel de persoană blestemată ar fi fost așezată în pământ și îngropată. Mai degrabă ne-am fi gândit că o astfel de persoană nu ar fi demnă de a fi îngropată în pământ, ci că trupul său ar trebui lăsat pur și simplu pentru a fi mâncat de păsările cerului sau de fiarele sălbatice, așa cum sunt amenințați cei care încalcă Legea, în Deuteronomul 28.26: „Și trupul tău mort va fi ca hrană pentru toate păsările cerurilor și animalele pământului și nu va fi nimeni să le sperie.” Cum se face că cineva care este numit un blestem al lui Dumnezeu este totuși onorat cu binefacere, că Dumnezeu are o grijă atât de deosebită ca el să fie înmormântat? ... Dar, de îndată ce ne dăm seama că Dumnezeu L-a avut în vedere pe Hristos, această rânduială capătă o cu totul altă înfățișare și se vede în ea cea mai înaltă înțelepciune. Înțeleptul Legiuitor a vrut să arate că Isus Hristos, după ce a fost spânzurat pe lemnul blestemului, nu va avea parte în niciun caz de putrezirea pe lemn, ci că în aceeași zi în care a fost înălțat ca blestem, El va fi coborât și îngropat - ca Unul care acum a anulat blestemul și a dobândit din nou binecuvântarea și, în consecință, nu numai țara Canaanului, ci și întregul pământ blestemat va fi curățat din nou și transformat într-o moștenire plăcută a Domnului.

Celălalt motiv este explicația categorică a Duhului Sfânt, pe care o găsim în Galateni 3.13, unde se spune: „Hristos ne-a răscumpărat din blestemul legii, făcându-Se blestem pentru noi (pentru că este scris: «Blestemat este oricine este atârnat pe lemn»)”. Pavel nu ar fi putut dovedi niciodată, din aceste cuvinte, că Hristos pe lemn S-a făcut blestem pentru noi, dacă nu ar fi recunoscut, în lumina Duhului Sfânt, că acest cuvânt al Legii, care îi privea de fapt pe răufăcătorii israeliți, avea ca principală intenție pe Isus Hristos, care S-a făcut blestem al lui Dumnezeu pe cruce în modul cel mai desăvârșit, dar tocmai din această cauză blestemul a fost anulat.

Un israelit nu era spânzurat de viu în copac, ci mort, după ce fusese strangulat sau ucis cu pietre - căci așa trebuie înțelese cuvintele: „dacă va face cineva un păcat judecat de moarte și va fi omorât și-l vei spânzura pe lemn ...”. Atârnamea de un copac era un obicei iudaic, iar crucificarea unul roman. Această formă iudaică nu a avut loc cu Mântuitorul nostru. El nu a fost mai întâi omorât cu pietre în maniera iudaică și apoi atârnat pe un copac, ci a fost răstignit în maniera romană, adică a fost atârnat viu pe copac. De aceea, Domnul spune în Ioan 12.32: „Și Eu, când voi fi înălțat de pe pământ, îi voi atrage pe toți la Mine”. Ioan adaugă: „Iar aceasta o spunea arătând cu ce moarte urma să moară” [Ioan 12.33]. Strigătul vehement al poporului: „Răstignește-L, răstignește-L!” poate fi văzut și ca un fel de ucidere cu pietre, iar El gustase deja moartea în sufletul Său pe Muntele Măslinilor înainte de răstignire. -

Conform Legii, doar israeliții, din neamul lui Avraam, puteau fi spânzurați (Romani 3.19). Isus cel răstignit era și El israelit, într-adevăr, sămânța lui Avraam, în care urmau să fie binecuvântate toate națiunile. Un israelit spânzurat trebuia să fi comis o crimă demnă de moarte, care era urmată de omorârea lui și de spânzurarea ulterioară. Isus al nostru răstignit nu avea niciun păcat; El era Cel Sfânt, nevinovat, fără pată, despărțit în mod infinit de păcătoși (Evrei 7.26). Cu toate acestea, El a fost atârnat pe lemn. Dar cel care atârnamea pe lemn este blestemat, conform hotărârii lui Dumnezeu. Duhul Sfânt Îl numește pe Mesia Robul cel drept, în gura căruia nu s-a găsit înșelăciune (Isaia 53.9-11), dar în același timp spune că Domnul a pus asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor (Isaia 53.6), că a fost numărat cu cei fărădelege (Isaia 53.12) și că a purtat păcatul multora. Pavel exprimă aceasta astfel: „Pe Cel care n-a cunoscut păcat, L-a făcut păcat pentru noi” (2 Corinteni 5.21) Petru mărturisește în prima sa epistolă că El Însuși „a purtat păcatele noastre în

Deuteronomul 21.22,23

trupul Său pe lemn” (1 Petru 2.24). De aceea, El a fost în judecata divină un datornic, dar nu ca unul care a făcut datorii, ci ca Unul care a trebuit să plătească pentru datoriile altora și, prin urmare, a trebuit să plătească ceea ce nu a furat (Psalmul 69.4).

Un israelit, care urma să fie ucis cu pietre și spânzurat pe lemn, trebuia mai întâi să fie judecat și pedepsit conform legii și dreptății. Astfel, înțelepciunea lui Dumnezeu nu a vrut ca Hristos să piară într-un tumult și o revoltă, ci mai întâi a avut loc o judecată adecvată asupra Lui, au fost audiați martori, au avut loc deliberări și în cele din urmă s-a dat verdictul: El este vinovat de moarte. Și, într-adevăr, o astfel de judecată a fost pronunțată asupra Lui de către cei care stăteau pe scaunul lui Moise, care erau considerați zei de către popor și care își pronunțau hotărârile cu autoritate divină. El a mărturisit în fața marelui consiliu că este Hristos, Fiul lui Dumnezeu, după care marele preot și-a rupt hainele și a spus: „Atunci marele preot și-a sfâșiat hainele, zicând: «A hulit! Ce nevoie mai avem de martori? Iată, acum ați auzit hula. Ce gândiții?» Și ei, răspunzând, au spus: «Este vinovat de moarte!»” (Matei 26.65,66). Iar când mai târziu a fost prezentat lui Pilat, iar acesta a mărturisit că nu a găsit nicio vină în El, iudeii au răspuns: „Noi avem o lege și, după legea noastră, El trebuie să moară, pentru că S-a făcut pe Sine Însuși Fiu al lui Dumnezeu” (Ioan 19.7). Cu aceste cuvinte ei par să se refere la două legi diferite: Leviticul 24.16; Deuteronomul 18.20.

Totul s-a împlinit în El și prin El, în Isus Cel răstignit. Așa cum El a fost considerat cel mai mare păcătos în judecata divină, la fel I s-a atribuit și cea mai mare măsură a blestemului. Nu numai că răstignirea era o imensă dezonorare în ochii oamenilor (Psalmul 69.20), fiind cea mai rușinoasă pedeapsă cu care romanii obișnuiau să-i pedepsească doar pe cei mai josnici sclavi, dar totul a fost amplificat la infinit prin faptul că El a fost tratat ca blestemat de Dumnezeu. Astfel, Isus răstignit a fost nu numai blestem și ca gunoiul *lumii* (1 Corinteni 4.13), ci și blestem al lui *Dumnezeu*. Fiul sfânt al lui Dumnezeu, sursa oricărei binecuvântări, a fost privit ca un blestem înaintea lui Dumnezeu și a sfinților Săi îngeri.

Un israelit spânzurat era un blestem doar până la apusul soarelui, când trebuia să fie dat jos; în același timp, prin atârarea lui pe lemn, el trebuia considerat ca o jertfă adusă dreptății lui Dumnezeu, prin care blestemul public era îndepărtat din țară. Dar despre cine se poate spune aceasta cu mai multă justificare, decât despre Isus răstignit? El a înlăturat păcatul și blestemul *într-o singură zi*, conform cu Zaharia 3.9, și nu a mai rămas sub blestemul lui Dumnezeu după ce a strigat: „S-a sfârșit!”, și-a predat duhul în mâinile Tatălui Său și apoi a fost dat jos de pe lemn și îngropat cu onoare. Când cel spânzurat era dat jos și îngropat, pământul care fusese pângărit de păcatele sale era considerat din nou curat. Când trupul lui Isus a fost coborât de pe lemn și îngropat, acesta a fost un semn infailibil că dreptatea lui Dumnezeu era satisfăcută deplin. Acum, toți cei care cred în Cel răstignit sunt curați în ochii lui Dumnezeu, liberi de orice blestem, liberi de orice condamnare. Pe de altă parte, sărmanul popor iudeu este încă sub blestem, pentru că încă Îl vede pe Isus Hristos atârnat pe cruce și își bate joc de El, deși Dumnezeu a vrut să-i facă să înțeleagă că Mesia va îndepărta cu siguranță păcatul și blestemul în ziua în care va purta blestemul pe cruce, chiar înainte de apusul soarelui și va fi îngropat după aceea.

Ce mânie te va aștepta dacă vei disprețui această dragoste a binecuvântatului Fiu al lui Dumnezeu și vei muri fără să te pocăiești? Nu se va împlini atunci în tine ceea ce este profetit în Psalmul 109.17,18 despre blestematul care disprețuiește pe Isus Hristos? El a iubit blestemul, nu a avut plăcere în binecuvântare. Gândește-te bine care va fi rezultatul pentru tine, dacă veți continua pe căile cărnii, al căror sfârșit este condamnarea! Păcatul și blestemul merg împreună, și este imposibil să scapi de blestem dacă nu vrei să te lezezi de jugul mizerabil al păcatului. Domnul i-a spus odată împăratului Iosia: „«Pentru că inima ta a fost simțitoare și te-ai smerit înaintea lui

„*Cel spânzurat este un blestem al lui Dumnezeu*” – Autor necunoscut

---

Deuteronomul 21.22,23

Dumnezeu când ai auzit cuvintele Sale împotriva locului acestuia și împotriva locuitorilor săi și pentru că te-ai smerit înaintea Mea și ți-ai sfâșiat hainele și ai plâns înaintea Mea, *te-am ascultat și Eu*», zice Domnul” (2 Cronici 34.27).

Titlul în original: „*Ein Fluch Gottes ist ein Gehängter*”,
Botschafter des Heils in Christo 80 (1932)